

глу. Хорота була барз че-
жка и смертельна. Хора
ше з кождим днем горше
чувствовала. Осмого дня
адемнела. Година шмерци
ше приближкова.

Младу, 26 рочну мона-
хиню, побожну и добру
шицки бара любели, як ше-
стри так и широти. Кед
шестра ошепла и дохторе
страцели надію на сї ви-
звавлене, привла вона
Тайну Сліопомазання. Се-
стри зос широтами модлели,
ше за оздравлене монахині
Ані Марії.

Надошол и прадник У-
спення Пресв. Богородиці.
Хора була сама у своїй
хижочці. Нараз вона винила
зос своєї келії на тонг и
вочала кричач: „Мати Бо-
жа ідас гу мнє! Видзим ю
у билим голубовим плацу,
котри украшени и рошви-
цени гвоздями. Придце се-
стри я здрава!“ На то ше
врацела до своєї келії.

Монахій, кед чули глас
хорей сестри, поприбегали
до сї келії и там ю нашли
як шедан на посцелі зос
отвореними очами, в яких
ше злівали вельки слізи
расоси.

Сестра Ана од радосці
кричала: „Я чудесно оздрав-
вела. Я видзела Пресвяту
Богородицу, як приходзі
гу мнє. Не бойце ше одо
мне, бо я зошніцким здрава!“

Сестри заволали дохтора.
Тот добре препатрел сестру
Ану Марію и виявел, же
е наисце здрава. „Го лем
Бог могол таке чудо зро-

биц“, виявел дохтор, клек-
нул и ведио зос сестрами
дзекозал. Пресвятей Бого-
родици за таку помоц.

Зпова ше вишолишли сло-
ва Христа Господа по отва-
тованю Пресв. Богородиці:
„Ставай, бер свою посцель
и хода!“

То сіно од тих келіх
чудох, які Господ Бог твори
у Церкви католіцкій по
отвітованю Пресв. Богородиці
по шицких странах
шлюта и у шицких столі-
тийох.

Восхвалюйме, величайме
прето шицки Пресв. Діву
Марію и прибегайме гу
Ней у шицких своих по-
требах.

(По Бескіду)

Я. ВІСЛАВСКИ.

Метода гладовання.

За време гладовання чловеку
на жада сесці, а кед уж чловек
гладовал 30 днів, теди соч на спі-
лу вежна віло, сам організм
го вищуци пазац и прислі да
ще вичиси до края т. е. до 40
дня. То є интересантне пробо-
вац и патриц на других!

За време гладовання роби сам
організмам. Збива же процес
природы зато ше нікто не
шме бац же би му даю
на інкодаєло! Чим вічне вже
німоже настади хорота!

Інамсноти лікар старого вика
„оцец мещаниці“ (як по Херодот
„оцец історії“) Хіпократ, гла-
са: „Кед дохтор: храни хордго,
вон не храни хорого, але
вого хороту!“

Даадні робя так, на покус!
Вон ше „остатній“ шао, так да
ледво дах! Але то не так ідас!
То треба обажц приправу за
гладованьем! Пред гладованьем! 3

Дій треба єси цо женей и то
месни и масни вда ніяк, лом-
кашу, млеко и т. д. Исто так
после гладовання ніяк не піде-
бодио ше наесці надоси, па то-
того на месо або даю тварде.
Перше дахус млека, чаю, кафи,
хаше, гриза, шалати, кромплі,
макарони, скоц, орехи, сир и тд.
уж хто цо сне и ма, а як други
нечар шліздопо ше наесці як
то вже обично єдзи.

Окрем того у явносці єст од-
на кнігка од самого специалі-
сти о. Суворина, а я помоці
лагрені других и на самім се-
бе сам украйко описал гладован-
не, односно чищене організмама
ох шкодлівих остатак. Сам вон дава рецепты, и упути
за гладованням хто ше на п'ято
обраци, бо вон то зна найлепше.
Зос гладованьем по упухах и
Суворина можу ше вишіць ту-
ти хоротя: хороти чревох и жа-
лутка, запалення, вред у жалутку,
шукрову хороту, склерозу, реше-
ну, гахт, водністу хороту, очи,
хороти скори, екзему, гнойни
запали, ракитис, шерцо, плюща,
туберкулезу, маларію, анемію,
опіци slabosci, кахексію, Іон-
туацию, тлусцена, солітер и дру-
ги хороти, як и лімфетачів жіль-
зи. Його атрес: Александар Су-
ворин, Београд.

Я описал зем зошніцім ук-
райко интересантноц процесах
гладовання цо сімо видава на дру-
гих, а я на властивих малых по-
хусох. Кажды хто ше сце
віць, най пробув голем док му
це почне організмам вирудовац

неплік на пакк. Кед інтересант-
ни ствари єст написані у книж-
ки од автора, а я юм малу сми-
ку отискал, па хто ше сце веџен
интересирац о тим, наї себе ка-
бави кніжку.

Сломнул сім же посем о за-
спу поста. Ту я сам лев видава
тоту добру страну, як цо то и
велі други людзі видза. Ту бе-
рем церквені пост на від. Поп-
личие, кеди мы можем пост? Гля-
ни пост можем пред Вельку відц.,
т. е. баш па яр кед ше шицко
почне чищиць, булзі и розчи-
ваць. Древа же чисца од сухих
травъюх и т. д. Так исто ще ір-
поручуз и гладоване баш па яр.
Теди баш раціонально и мудро
урядзені и церквескі пост. Я бы
ше заправо баш специальна ке-
сетел, але баш то упадло вно-
військом до оточ. Муслімані
маю рамазанскі пост баш в
жыне у десембру кед целу тре-
ба найвещев жигорій (чеплота)
А. вінам же масц дава цеплоту
вато ше в эзиле масц б, кол-
шній и т. д.

Дакле ірощи поста нікда не
треба гуториц бо то баш мудро
урядзене, я на велики хасен каж-
дому організму з единай тілес-
ней страни, а в другой страни
хаснун и за душу.

Сет ище и тераз у женіхам
чеклу, як цо то скорей було,
же наїце посца и ніч не єдза
през 40 днів у великим посту,
на вілак не умру. Баш зато ше
віцка и швеці єдло, да би не
пашкодзяло тим хтори посцеля.

**Віра по мережы жи-
вот.** У Румунії ше віце
віцей роспадає православна
церква гоч ю держава по-

мага шиціюма силами. Так
недавно настала єдна віра
котра учи, же то добре кед
цо скорей нестане швета на

би ше шмел ставіц же Яна
на вовуторок!

— Лем меркуй. Дюро,
не о велью, бо страци та
ше будзеш каяц, опоміне го
Штефан, з хторым вон жил
так як пес и мачка.

— Цо то тебе брига?!

Я ше шмел ставіц гоч о цо.

— Гайде, ставме ше. О
цо сце? запита го Ште-
фан.

Шицки почали думац, о
цо да ше ставя. Еден пред-
ложки того, други гевто. На
остатку було два предлоги.
Един сцели о пенеж, другі
о пиво. Надвадали тоти
други. „Лепше так!“ Кед су
у карчмы, най ма и качмар
хасну. Так буду віцей у
хасну; качмар в шицки, ко-
три буду пиц.

У чюди будзе лем еден,
а то будзе тот, хтори ста-
вянку страци. Знаце же до-
бре виражавали. Хто ста-
вянку страци, гордов пива
плаці — така була нагодба.

— Но, Дюро, вредзи? пи-
та ше го Штефан.

— Най будзел! Я вінам же

Яла на вовуторок. Лем же
то муши буц в гаранцию.
Я сцем да ше пенеж за тот
гордов да до кауції качмар-
ови. Бо я знам же ти знаш
и магіпуц кед придае, же
треба плаці — обраци ше
Дюра гу Штефанови.

— Того та ше не бой.
Лем меркуй, ти не лійт!
опоміне го Штефан.

Штефан мушел пристац
так як Дюра сцел, бо так
и други у дружтве спели.
Знали же им іх тал у тей
ставянки цигурнайши кед
пенеж будзе при качмарови.
— Та кел так, най будзе
так, пристал Штефан мало
нагінавані. Знам я, Дюро,
же ше ти ва шицко того
бара будзеш каяц.

— То уж моја ствар. Лем
меркуй же биш ше ти не
каял, одповед му Дюра.

— Гей дружтво, я ду-
мам же ма и качмар кален-
дар. Ноце ле, треба то у
календару опатриц. Кед юс
баба замілела, календар
правду пове — надпомнне
Грицо, котри як да думал

ФЕЛЬТОН.

Баба вишовата.

На даскельо дні пред
Рожд. Йоана Крестителя
зішли ше даскельо млади
хлоди пам'ято валала. Цо
буду, дзе пойду? Та до
карчми. Там не дуе вітор,
нет праку. А та на драже
права буря; праку полно.

У карчми було друштва
при погарох, з картами, з
новинами; пошедшали, по-
лукали до стола и... По-
чала беніса. Недалеко Я-
на, спомнули ше. Пообра-
цали ше, чи єст даеден Я-
но? И лем ше озве и мла-
ди бачи Штефан, котри до-
тераз лем ціхо бул и му-
дровал:

— Гей, людзе, ша уж
и треба да будзе даяне шве-
то. Уж аме го два-три тиж-
ні не мали. Кеди же то бу-
дзе Яна? Хторого дня?

жеми. Прихильници тей вири уча, же ше не треба жениц ані оданац ані вельоси, же би так ішоет цо скорей пренад.

Баба посигла рекорд. Живим у часу рекордох. Єдна 60 рочна баба у американським варошу Ст. Луй сцела тион посигнуц и постац славна на тот спосіб, же ше виграбала на високе древо и там прешедвела полин 9 днів та ютикала ботоши. И то власце рекорда.

Прешадли без шліду. Союз воїнозалапетих у Мондену видав недавно статистику, з котрой видно, же у швєтовій війні пропадло 85.000 людзюх, котрік же незна шліду. Од того час незна за 48.000 Французох, 24.000 Немцюх, 8.000 Бенглезюх и 5.000 Галлянох. У тим не урахувани Сланяне.

Католикож у Греческій започала влада противіц. Недопущує им ніяки школи и забранює греко-катол. священикож ношиц таке обличиво яке ноша православни. Причина тих гонених єст мережня православного митрополіти у Атіні праців шицкому цо католическе.

Мацеркінське шерцо. У Гетенбергу пред 30 роками єдна худобна жена пошмерці своєго мужа вожичела 100 долари (5600 днів.) а за гарантою дала малке дзецко. Дзецко росло але мацер не познalo. Мац

же би добре було да ше ставинка ілаці ище за горуца.

— Не треба мне календар. Я знам же шо ви шицки спріведаце, одновед Дюра, и тераз ище так набизовано.

Приїхали и календар. Наїшли же Яна будзе на пондзелок. Але Дюра не вери. Патри и сам до календара, ток гуторел же му календар не треба. Видзи червени букви, видзи же там пише пондзелок. Не вери.

— Не може буц. Ша о́да баби знаю як швєта приходза.

— Дюро, цо ши таки шмінни? Чом себе не даш доповесц? Видані же у календаре ище же Яна на пондзелок. О́да ши не илени!.. Нет ніч. Ти страцел ставянку.

Почали ту шицки Дюрови доказовац. Але вон ізваж не да. После вельо доказованя, почал вон попушовац. У тим пришол и пандзяк. Такой шицки наўго да вон пове кеди Яна,

го приходзела патриц и зарабляла и шпоровала певаж же би дзецко пазад одкупела. Хлапец бул вишколаван и постал алатикар. Мац тераз о 30 роки пришла и вращала пожичени пеніж и сии же аж тераз признал, цо ше догодало.

Комунист не може буц учитель. Немецки министер просвіти видав наредасне, же ані ёден комунист не може буц учительом а тоди учитель котри ширя комунізм маю ше отпушця зос служби.

Нова влада у Румунії. Млади ікарль Калол бул негадовольни зос политику бувшої влади Дра Манию и якадал да ше приступя до економіческих реформох. Вони на то несцели пристац бо ище відас, та придали оставку. Нова влада дорав составена под предсідательством Миронеска.

Нові жертви большевицьких гонених. У месецу септембрzu заштрелено у Ленінграду 17 священикох, котри уж даскельо роки були у цемніці заварти. Вони були оптужени прето, же не сцели захабиц свойо парохія на котри пришагли.

Крокодили нападли на валал. На острову Суматра вишли крокодили у величим множеству зос рики Мандан и навалели на валал Сняк. Вони роатаргали веци особи, котри нашли на уліци.

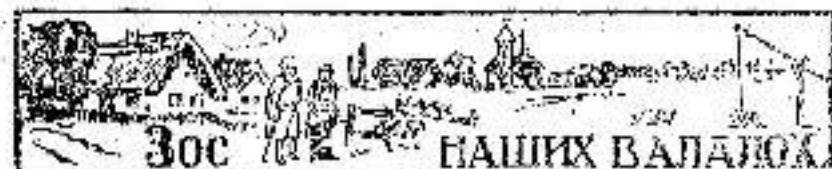
бо як дзняк треба да зна. Розуми же и дзняк гварел же Яна из пондзелок. Дюра уж не внал кадзи. Але ище ше вон опита баби.

— Гайд, ідаме таік да ше опитаме, предложи Штефан.

— Та ідаме, пристане Дюра.

Рушыли же: Дюра, Штефан и ище ёден з друнгтва як шведок. Иду вони до Дюри. Ище ані не дошли, а уж ше прознали на даскельох местах. Бабох сст па драже. Вечурня прешла та шедва пред дзепоедні хижку. Кажда баба би им була погуторела шицок календар, шицки швєта вишоровала. Але Дюра ище ані тераз не вери зошицким.

Сцігли и пред Дюрову хижку. Жени шедва пред хижу. Бет ту и хлопох, дабоме старших, старого кову, котри находза за вреднейше шедзиц на драже як у карчми, за до су заш младши хлопи. Ту остатия штация Дюровай надай. Дюра би

Каніка.

Ище добре паметаю ішо читателъ Руских Новинох, же би на свой парохийски уряд явл — кед ма дакого од своіх, лебо познатих греко-католікох и Београду зос точним агресом, же бим их могол націвці и пописац — да знаме кельо єст ту наших греко-католікох. Модлім да ше и им яви -- да вони можу погледац нашего греко-католіцкого папоца, котри тераз привремено будзе бывац у Хади Мелентијевој ул. ч. 75. при францускій церкви.

Модлім падалей, же би шицки нашо паноцве наїди доанаю за вірніх своєї парохії, же су у Београду — явя потписавому зос точним атресом, же бим их нашод и виццвел. Напредок дзекуси шицким па труду.

2. X. 1930. Београд.

О. Будински Йоан, греко-кат. священик.
Хац Мелентијева ул. 75.

Београд.

Наих млади дохтор Д-р Александар Сакач винчал ше 30. X. 1930. у нашій церкви зос Софію Райхен, и такой достал своё место за оніштинскаго лікара до Турії. — На мілогая!

Н. Н.

Поводанка.

Потписани модлі каждого

— Иван А. Попівка. Дня 4. X. т. р. умар у Бардіови на Подкарпатох заслужни руски учитель и писатель

Иван А. Попівка. През 32 роках служил як кантор и учитель и написал вельо статі на руским язiku. По

ше уж як бачу ані не пітал за Яна. Але Штефан такой на саму ствар.

— Но, Дюро, цо чекаш? Питай ше! опомис го Штефан.

— Питай ше ти!

Жеки, як жени, дораз обачели же ше тоди троме цошка оштухую, же пре цоілка привили.

Дюра якошнік небачно вондол нука, до двора. Штефан розповед шицко цо як. (Розуми же, не гуторел яка ставянка). Док вон ту привили, пошол гевтик, шведок, по Дюру, котри як да побановал же ше сказел. Виццли вони з двора. Штефан такой на Дюру:

— Но, Дюро, кеди Яна? Шицки гуторя же на пондзелок.

— Та ведка так, одпове Дюра так лем себе под нос.

И док ше ту гевти розваряли, Штефан джобис до Дюри и шенне му за ставянку.

Тому би ше не барс ишо назад.

— Терааз биш як да любел магнуд, опомне го Штефан.

А вон, же би доказал же в чоловек од свого слова, одпове беско:

— Идаме назад!

Врацели ше до карчми. Штефан такой ту качмарови. Сцел да ше тода ствар такой шицка до конца виведзе. Дюра лем так муццел як Штефан заповедал, а у себе ше заклял же ше веци не будзе лігда ставяц.

Вдерели чон и гайд! „Пиме браца“. И пили... Кед гордов бул празник, прішол нови член до дружтва. Бул добри пияк. Кед чул, же Дюра плацел гордов пива першираз у живоце (не залал вон же то ставянка, думал же то Дюра так з даеки плацел), такой и вон наручел други гордов. А то од нього не было ніякое нове.

— Пиме браца!

— Цо, о́да думаши же не можеме? Перши попол легко, але ше не однес и други а и треци. Так ше

вишлебодзеню 1919 р. постал школ. надзорником у Ужгороду и видав письм руского поета А. Павловича. "Руское Слово" пише о покойним Поливкови так: "Пришевская Рус потеряла въ особѣ покойнаго стойкаго человека и хорошаго работника. Померъ борецъ, померъ воікъ національнаго дружелія, померъ гене-

раль, который проводилъ массы молодого русского поколѣнія съ молодыхъ въ дорогу русского национализма".

Покойни Иван брат нашаго заслужнаго педагога и бывшаго директора у Рус. Керестуре и. Михайла Поливкови, которому выражуемъ нашо спасчествие.

такъ гутори о себѣ: „Азъ съмъ Господь Богъ твой, Богъ вирихъ, отдаї грихи отцевъ на чада до де третяго и четвъртаго рода. Праведныхъ Богъ влапи грихъ отцохъ и на штвартумъ колену по томкохъ. Дзеси обично пасліду отцохъ и у грихахъ, па ихъ прето и кара чека. Дзеси лихварохъ доходза до нейтесца; дзеси блудникахъ хори и слаби; дзеси пишнихъ поставаю на іхніхъ людзівомъ; суетни мацёры ховаю суетни дзівки, котры су имъ на ганьбу; кравопришагніци розналяю цалу фамелію. Ето, от Адамоваго гриху цершымъ шицкі, а Жидзи за слово: „Кровъ сго на насъ и на чада наша", стратели царства, и преарени су и межжени на швеце.

Кед то знаме паметайме себе туты науки:

1. Попэже Богъ опозна на што думы, чувства, жаданія, то ё потребно да прикаждимъ чину свой: *маме добре памирепе т. б. якъ бы тіто дѣло было Богу миле, а намъ хасновите. Не досцда насъ швет вихвалюе, але треба ёше Богу пачыц. Най шицко будзе по Твоій св. волі!*" Каждучке рано са творме у себе добре намиреніе, якъ цогодъ будземе робиц презъ даень, якъ бы то было на славу Богу и нашо спасене.

2. Памстайме ясъ Божка праведносці патри не лемъ на вельки добры дѣла, але и на наўменьши, кедъ су зробени въс любовкі гу Ньюму. Такъ нахъ служжи за прикладъ лента гдовици у свягелю, хтора дала лемъ грайцар, а Исусъ ю похвалелъ, якъ найвесцей дала од шицкіхъ. Ето ту намъ Пресвята

Богородица, котра пред людьми не творела ніякіхъ великихъ дѣла — чудеса — плака въ царца славихъ. Такъ ше намъ и зес злимъ. Мойсей кедъ вдерелъ по каменю зес паліцу да видзе вода на заповед Богу — посумяла у шерцу, же чи наисце видзе, па пре тот мали грихъ, будъ од Бога *покарани*, якъ му не дано было пойсці до обезланей жемі. Лотова жена ше оглядла назадъ процы запониды и претворела ше па слуп солі. Чувайме ше даклемъ и въ малихъ грихахъ Бога ображковац. Кедъ св. Серафіма нагваряли же може цошкаль поробиц, бо же то лемъ мали грихъ, гэти гваремъ: „Цо, чи то маленкасці Бога упрадэці гач лемъ кус, Св. Духа разжалосціц, любовъ у себе слабіц?"! Чесці чловека у тымъ, да че пошвеце, а дзе то, кедъ вон твори таке, цо процівъ волі Богей. Кедъ бы мали лемъ искру любові Богей нігда бы своеўльно Бога не уредзели".

Кедъ Богъ наградзуе и пайменьше добре дѣло, тэзи ше старайме заберацъ себе у кождодневнымъ жывоту такізаслуги. Моліца, Службка Божка, роботы за Богу волю, послушносці старшимъ, фалатакі хлебника, услужносці, добре слово, добра порада, опатречів біціхъ, хоріхъ, — то винаграю мали дѣла, але су предъ Богомъ вельки, кедъ зробены зъ праўей — чистей любові гу Богу.

Памстайме даклемъ въсе праведносці Богу, та ше не даме плаціц до галоха исчістого духа.

О. М. Мудри.

Читайце „РУСКИ НОВИНИ“!

На шо претплатніці

Обновленія претплату сідующія п. п.:

Олеар Вацлав, Конуя	за 1929 р.	100 дп.
Контра Болумыт, Ст. Брбас	" 1929 "	100
Ніради Альфія, дзвонар Р. К.	" 1930 "	100
Будзински Андри, 955 Р. К.	" 1930 "	100
Луксанци Янко, Беркасово	" 1930 "	100
Дашосир Максім, уч., Дюрдьов	" 1931 "	100

ТАРГОВИНА

Жито	Днн. 152—155—	Овес	Днн. 127—132—
Кукурица	" 102—105—	Мука 0	" 307—315—
Ярецъ	" 107—110—	Мука 2	" 280—290—
		Мука 5	" 230—235—

Вихода раз до тижня, — Цена ва цалі рок 100 динари. — За Америку 4 долари на рок. — Рукописи и другі писма треба посылаць на адресу: „РУСКИ НОВИНИ“ Непі Сад Војводићева улица број 2. — Претплату на Рус. Нар. Просвітве Дружество, Р. Крестур. (Бачка).

За редакцію одвітує: Юрий Павлич, Војводе Војводића 2.

Властитель: Рус. Нар. Просв. Дружество, Рус. Крестур (М. Мудри).

Штампарија „Патопленін“, С. Ісаевић.